

рля връзъ него и го приръща, всички тѣ присъствуващи показватъ движение на отвратителностъ.).

Дюноа. Проклетъ скѣтина!

Карлъ. (послѣ мълчание на съвѣтници тѣ). Вие чу-хте и узнахте какъ са работитѣ тука! Вървете, не губете врѣме, върнете се назадъ и извѣстете на прѣданний ми градъ да си дири друго срѣдство за из-бавление, да си дири друго лѣкарство, азъ съмъ без-помощъ. Нека ся прѣдаде на милоста на Бургундѣтъ, той ся нарича Херцогъ Добрий, той ще ся смили надъ васъ, и ще ся отнася човѣшки.

Дюноа. Какъ, кралю, искашъ да оставишъ Орлеанъ!

Чиновникъ. (като колѣнички.) Ваше височество! Чуйте молба та на единъ градъ, не оттеглявайте бла-годѣтелната си рѣка отъ Орлеанъ, не оставяйте този прочютъ градъ подъ Английско то владѣние! Той е единъ Диамантъ на короната ви, и никой отъ кра-ліетѣ, твоитѣ праотци не е пазилъ по свято вѣрно-стъ та.

Дюноа. Разбити ли сми, та да ся отеглимъ прѣди да стане поне движение отъ нашия страна на марсо-во то поле?

Съ една легкомисленна само думица, безъ да стане кръвопролитие, мислишъ да прѣдадешъ прочю-тий Орлеанъ?

Карлъ. Доста напразно да ся пролива тѣзи не-винна кръвъ. Разбита е цѣлата ни армия въ всяко едно сражение, и насочена е ужясно къмъ мене Не-бесната рѣка! Парламентъ тѣ ма исхвърля, държава-та ма неще, и народъ тѣ предпочита да приеме съпе-рника ми за кралъ; а азъ съмъ прѣзрѣнъ отъ всяко-го и посърнатъ стоя на страна.

Моята собственна майка забравила, че ѝ съмъ сынъ, а полага на гърди тѣ си неприятелската рожба. От-чаенъ искамъ да отбѣгна отъ силната рѣка на Небе-то, която покровителствува само Англичани тѣ.

Сорелъ. Богъ не иска, щото сами да ся отчайвами,